

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. ΜΠΗΤΟΣ

ΤΟΞΕΥΜΑΤΑ

ΤΑΝΥΟΜΕΝ ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο πρῶτον
ἔξου μας καὶ εξαπολύομεν τὸ πρῶτον
βέλος!

Φυλάττετε!... Ὅσον καὶ ἂν εἴμεθα πρωτόπαι-
δα καὶ ἀδελφοὶ τοῖς ἄλλοις, πάντοτε κάποιον ἢ κάτι
θα ἐπιτίθωμεν εἰς τὸν ὄχρον.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀποτύχῃ ἡ ποσὶς βολῇ μας, ἡ-
μεῖς δὲν θὰ ἀπελπισθώμεν. Θὰ εἰσάγωμεν καὶ δεύ-
τερον βέλος καὶ τρίτον καὶ... ἡμιόδοτον! Ἡ ὁ-
ρεῖτρα μας εὐτυχῶς εἶνε καλὰ ἐξωδιασμένη καὶ δὲν
ὑπάρχει ὁδὸς νὰ ἐξαντληθῇ.

Θὰ ρίπτωμεν τὰ βέλη μας, μέχρις ὅτου γίνωμεν
δεινοὶ σκοπεῖται καὶ τότε οἶαι καὶ ἀλλοιύμενον εἰς
ἐκεῖνον, ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς κάμῃ τὸν καμ-
πόδο καὶ νὰ περιδρονήσῃ τὸ βέλος μας.

ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ δὲν θὰ εἶνε βέβαια τὰ βέλη μας,
ὥς ἐκεῖνο, ποῦ ἐχαρίσεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν
Φιλοκτήτην. Σὰς λέγομεν ὅμως μὲ ὀλὴν τὴν
εὐλακρίνειαν μας, ὅτι δὲν θὰ εἶνε καὶ ἐντελὲς ἀ-
κίνδυνον κάποτε—κάποτε. Οὔτε καὶ θὰ ἔχουν τὴν
ἀξίωσιν, ἐννοεῖται, νὰ μοιάζωσιν τῆς ῥονικῆς πέ-
ρινες ματιῆς, ποῦ ρίπτουν τὰ διαμαντένια μάτια
τῶν ὀραίων μας ἀναγνωστροίων, ὅταν ἐγκαταστα-
θῇ μέσα εἰς αὐτὰ ὁ πτερωτὸς νῖος τῆς Ἀφροδίτης,
ἡ ἐμψωλευμένη ἡ μανία τῆς καταδιώξεως τοῦ ἀ-
σχήμου ὀφελου. Νὰ σὰς εἰποῦμεν ὅμως τὴν μαύ-
ρην τὴν ἀλήθειαν οὔτε καὶ θελοῦμεν νὰ εἴμεθα τό-
σον σκληροὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσον ὁ κατεργάτης αὐτὸς
ἀγγελόμορφος διαβολάκος καὶ αἱ λάτριδες του,
διότι δὲν ἔχομεν κακὴν ψυχὴν. Τὰ βέλη τοῦ Ἑ-
ρωτος καὶ τῶν ματιῶν τῆς φιλαρέσκου Γυναικὸς
εἶνε βαπτισμένα ἐν ὁσίοις, τοῖς στεναγμοῖς
τῆς λύπης, τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν αὐτοκτονίαν ἐνδ-

τε. Ἐν ᾧ τὰ ἰδικὰ μας βέλη κ' ἂν πληγώνουν,
θὰ πληγώνουν ἐλαφρὰ—ἐλαφρὰ καὶ θὰ γρατζου-
νίσουν γλυκὰ—γλυκὰ, διότι ἡ ὁρεῖτρα τους εἶνε
ἀλλεμένη ἀπὸ μέσα μὲ εὐθυμὸν ἑλκὸς: μὲ γαράν,
γέλωτα, τέρψιν, εὐχαρίστησιν. Ἡ λύπη, ἡ πλῆξις,
ἡ στενοχωρία, αἱ σοβαραὶ σκέψεις ἀπεκλείσθησαν
ἐντελώς.

ΣΑΣ ΕΠΗΛΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο κα-
κοὶ ἄνθρωποι. Μὲ τὰ βέλη τῆς σατιρῆς μας
δὲν θὰ κάμωμεν κανένα νὰ αὐτοκτονήσῃ, ὅπως
ἠνάγκαζε ἄλλοτε πρὸς «τοιούτον ἀπονενομημένον
διάβηκα» ὁ ἱστορικός τὸν Ἀρκάδιον καὶ τὴν
θυγατέρα του Νεοβούλην, οἱ ὅποιοι ἐκρεμάσθη-
καν ἀπὸ ἐνα δένδρον σὺν θαναθάκι ἐνετικά, καὶ
ὁ Ἰππώναξ τοὺς ἐχθροὺς του Νικύρταν καὶ Σάβαν-
νιν νὰ κόψωσιν τὸν λαιμὸν τοὺς μόνους των. Ὁ Θεὸς
νὰ φυλάξῃ ἡμᾶς καὶ τὸ «ΒΕΛΟΣ» μας ἀπὸ τέτοια
κακουργήματα. Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν θελοῦμε νὰ
ποῦμε πὼς τὰ βέλη μας δὲν θὰ εἶνε ἀρετὰ φαρ-
μακεῖα γιὰ μερικοὺς. Δι' ἐκείνους δηλαδὴ οἱ ὁ-
ποιοὶ δὲν θὰ μᾶς διαβάξουν ἢ θὰ εἶνε τόσον ἀνό-
ητοι, ὥστε νὰ θυμώνουν, ὅταν θὰ τοὺς βροῖσκῃ ἡ
σατιρὰ μας.

ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ἴσως τόσα νὰ σὰς ἀναπτύξωμε τὸ
πρόγραμμά μας, ὅπως συνειθίζεται εἰς τοιαύ-
τας περιστάσεις. Εὐχαρίστως. Ἰδοὺ: πρόγραμμά
μας εἶνε, νὰ μὴ ἔχομεν κανένα πρόγραμμα. Στό-
χος ὁρισμένος δὲν ὑπάρχει. Τὰ βέλη μας θὰ ἐκ-
τοξεύωνται εἰς τὴν τέχνην. Ζήνουν!... κ' ὅπου πέ-
θουν. Πολιτικὰς, κοινοτικὰς, κοινωνικὰς προτι-
μήσεις δὲν ἔχομεν. Τὰς προσωπικὰς συμπαθείας
καὶ ἀντιπαθείας τὰς ἐροίσαμεν ὅσον κάλαθον τῶν
ἀχρηστών. Οὔτε ἀναλαμβάνομεν νὰ «διαπαιδαγω-
γήσωμεν τὸν λαὸν καὶ νὰ συναδελφώσωμεν τοῦ
τόπου τὰ στοιχεῖα» μὲ μακαρονίστικη ἀρθρογρα-
φία καὶ μελέτες γλυκανάλατες καὶ δίχως νόημα.
Δὲν θὰ διορθώσωμε βέβαια τὸ ρωμαϊκὸ ἡμεῖς·
οὔτε ὅμως καὶ τὸ τοῦρκικον. Ἄν κινδυνεύῃ τὸ Σύν-

ταγμα, αυτό ἄς τὸ σκεφθοῦν οἱ ἀγαθηνλωταί του.
"Ἄν ροκανίξῃ τὰ προνόμια ὁ γκράν — βεζύρης,
αὐτὸ ἄς τὸ συλλογισθῇ ὁ ἱατρός του· διότι ὅλοι
σας γνωρίζετε πῶς τὸ θάξι αὐτὸ εἶνε φοβερὰ δυ-
σκολογώνευτο. Ὁ Ταλάτ τὰ φέρνει σκοῦρα μὲ
τοὺς ξένους ὑπηκόους. Τί μᾶς μέλλει; Ἄς λάβῃ
μόνος του τὰ μέτρα του, διότι ἂν δὲν τὰ λάβῃ ὁ
ἴδιος, θὰ τὰ λάβουν οἱ Πρεσβευταί στὴ ράχη του.

Η ΜΕΙΣ ἔνα ἔχομε σκοπόν: νὰ κάνωμε τὸν κό-
μο νὰ γελᾷ καὶ νὰ ξεγνᾷ γιὰ μιὰ στιγμή-
λα τῆς πίκρας καὶ τῆς στενοχώριες τῆς ζωῆς.
Τρέφουμε καὶ ἔνα πόθο μυστικό, πολλὸν μεγάλον:
Ὅπως πῆρε εἰς τὰ μέρη μας ἡ σοβαρὰ δημοσιο-
γραφία δρόμο καὶ ἀνέδειξε μέσα στὴ σαβοῦρα καὶ
γεροῦς καλαμαράδες, ποῦ τιμοῦν τὴ Μακεδονία,
ἔτσι καὶ τὸ «ΒΕΛΟΣ» ποθοῦμε ν' ἀναδείξῃ καὶ εὐ-
θυμογράφους καλούς, γιὰ νὰ καλλιεργηθῇ καὶ
αὐτὸ τὸ εἶδος ἐδῶ. Ποιὸς ξέρει πόσα τάλαντα δὲν
εἶνε κρυμμένα καὶ περιμένουν εὐκαιρία νὰ θανε-
ρωθοῦν! Ἡμεῖς γι' αὐτὸ ἀφίτουμεν τὰς ἀνέλας
μας ἀνοικτάς εἰς ὅλους, ἀρκεῖ τὰ προϊόντα των
νὰ εἶνε ἂν ὄχι ἀριστουργήματα, τοῦλάχιστον ὑπο-
φερτά. Γνωρίζουμε τὴν παρουσίαν ὅτι: ἀγάλλι-
—ἀγάλλια γίνεται ἡ ἀγορεύσιδα μέλι.

Καὶ τώρα ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ «ΒΕΛΟΥΣ» εὐ-
χαριστῶ προκαταβολικῶς τὸ ἔξυπνον καὶ φιλό-
καλον κοινόν, τὸ ὁποῖον ἀναμνηστικῶς θὰ ἔχῃ τὴν
καλωσύνην νὰ παράσῃ τὴν ὑποστήριξιν του εἰς
τὸ πρόωτον ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν περιοδικὸν
τοῦτο, ἐπίσης δὲ καὶ τοὺς εὐγενεῖς συνεργάτας
τοῦ «ΒΕΛΟΥΣ» οἱ ὁποῖοι—καὶ εἶνε οἱ καλλίτεροι
τοῦ τόπου ἐπὶ τοῦ παρόντος—ἐσπεύσαν νὰ προ-
σέξουν εἰς αὐτὸ τὴν συμπαθεῖ ἀσυνάντησιν των.

Ο ΤΟΣΕΤΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ κρατοῦντες τὸ πρῶτον ὄνυλον ἢ τὸ πολὺ τὸ
δεύτερον θεωροῦνται συνδρομῆται.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

(Σύντομος περιγραφή ἐξ ἐπιστολῆς πρὸς φίλον)

Κατὰ τὸ «κονέ του λέ πεύ» τῆς Μιρέιγ

Ξέρεις τὴν χώραν, ποῦ ἀνθεῖ πολλὴ κακογλωσσία
ποῦ κινερίξῃ ἢ ἐντροπή καὶ θάλλῃ ἢ ἀγρυπτεία;
Ὅπου κεφάλια σεβαστὰ μοιάζουν μὲ κολοκύθια;
Ὅπου καφὲς ἀφέψημα θὰ πῇ ἀπὸ ρεβίδια;
Ξέρεις τὴν χώραν, ποῦ γορὸν ἢ κατσαρίδες στήνουν
σὲ κατσαρόλες μαγειριῶν, ὡς ποῦ φαγὶ νὰ γίνουν;
Ὅπου τὰ τετρακόσια σου μπορεῖ νὰ σοῦ τὰ βγάλῃ
μόνο τριακόσια ἢ ζυγαριὰ τοῦ καθενὸς μπακάλη;
Ξέρεις τὴν χώραν, ποῦ παντοῦ στῶν δρόμων τὰς γωνίας
ὑπάρχουν ἐργοστάσια γνησίας ἀμμονίας;
Ξέρεις τὴν χώραν, ποῦ ζωὴ θὰ πῇ σαραφιλί;
Ἄν δὲν τὴν ξέρεις, μάθ' την... Εἰν' ἡ Θεσσαλονίκη!

ΓΕΥΓΕΛΕΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Σὲ μιὰ ποῦ ἐφόρεσε βέλο

Κάθε ματιά σου ἔφτανε σὰν βέλος στὴν καρδιά μου
κ' ἐγὼ δὲν εἶχα θώρακα νὰ τὴν ὑπερασπίξῃ.
Μὰ τώρα, δόξα σοι ὁ Θεός! ἔχω τὸ θώρακά μου:
Νὰ με τρυποῦν τὰ βέλη σου... τὸ βέλο σου ἐμποδίζει!

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ"

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΦΤΙΣΣΑΣ

— Πηδί, βάλε μίνια σ' τὰ πέντε. Ἄλλ' ὅμως πρόσι-
ξουν, μαῖδε βιδάνιου, μαῖδε ξιθυμασμένου νᾶνε σώζ-
μου. Νὰ σὶ ἰδῶ. Νὰ ρίξουμε μαθὲς κὶ λίγου λάδ' σ' τὴ
φουτιλά, ν' ἀνάψουμε τὴ συζήτησι, εἶπεν ὁ ἀνθυπολοχα-
γὸς Κοντόφαρδος ἀπὸ τὴν παρέαν μας.

— Μωρὲ ποῦ νὰ πίστηνα, βρὲ πηδιά, ποῦ θάβγηναν
προφητεῖαις σουσταῖς τὰ λόγια τς γύφτσας. Τί διαου-
λιμέν' γυναῖκα, ἀλήθεια, βρέθκι μπρουστά σ' τ' μοῖρά μ'.
Ἡμᾶς τοῦ χουρὸ μ' δέκα χρόνου πηδί. Δὲν εἶχα πα-
τήσ' σ' τοῦ σκουλεῖο μπίτ, οὔτι πάσσα πουτέ. Ἐγίνα
τσαγκάρς. Μὰ μέρα πιρνοῦσι ἀπ' τοῦ μαγαζὶ μας μί-
νια γύφτσα. Ὑ μᾶστουρης κύτταξι τ' μοῖρά τ' κὶ γιῶ τὴ
θήκη μ'. Ἀκσι, μ' λέει ἡ γύφτσα, θὰ γίνς, λέει, ἀξιουμα-
τικός τοῦ στρατοῦ, λέει, μὰ μέρα, λέει. Ὑ μᾶστουρης
θύμουσι, γλατί ἡ θήκη τ' ἡ μοῖρα βγῆκι ντίπ ἀνάπουδη.
Κί, «Ἄϊντι, οὐρὲ κουρόϊδο, μ' λέει, ποῦ θὰ γίνς ἀξιουμα-
τικός, σιγὰ νὰ μὴ πελάης τὰ πράσα. Βλάκα, ποῦ πστεύης
τ' γύφτσα. Νὰ χαθῆς». Κ' ἰντούτοις. Ἐρχομε σ' τοῦν
στρατὸ κὶ μὲ κατατάσσουν στὰ ἡζωνικά. Ἰκεῖ ἔμαθα
νὰ διαβάξω ἀπ' τοῦν δικανέα Μακρουμύτ' ποῦταν δά-
σκαλος. Κ' ἰπειδῆς δὲν ἔγινι πουτές κᾶνα παράπουνου
ἰναντίουν μου δι' ἔλλειψιν οὐδιμιάς παρικτρουπῆς ἰναν-
τίουν ἀνουτέρας διοικήσιους, μὲ προυβίδασαν δικανέα.
Μ' ἄρσι, βρὲ πηδιά τοῦ συστήτιουν κ' ἡ ἰξουσία κ' ἔμεινα
σ' τοῦν στρατὸ. Ἐξαφνα κὶ ἀπροόπτους λαμβάνομε
διαταγὴ νὰ καταδιώξωμι μίαν συμμουρίαν ληστρικὴν.
Οὐ ἀνθυπασπιστὴς Στρατῆς, μ' λέει: «Σὺ, Κοντόφαρδι,
ἔχς γυνήτητα, ἔχς κὶ ἡφυῖα. Νὰ διοικήσης τοῦ ἀπό-
σπασμα διόντως καὶ ἀποτιλισματικῶς.» Ὡς ποῦ νὰ ποῦν
κύμο τοὺς ἐξουλουθρεύσαμε γιὰ καλὰ. Μίνια ὅμως
σφαῖρα κιαρατένια μ' κατέστριψι τοῦ ἀμπέχουνο, μ' ἐ-
πύρπολῃς καὶ κινερίξῃς τὸν στρατὸν νὰ στρα-
τοπιδεύσῃ τραυματίας σ' στοῦ ἰσοκουμείου. Ὅταν βγῇ
κα ἡμᾶς λουχίας. Ἐκαμα λουχίας δικαουχτῶ χρόνῳ.
Σ' τὴν τύχη μ' ἀκούσκι μίνια μεγάλ' ληστρικὴ συμμο-
ρία ποῦ χάλαι τοῦν κουσμάκ' κὶ τὴν ἐπικηρύξι ἡ κυ-
βέρνησι. Τοῦ ἀπόσπασμα μ' ρίχκι σὰ σκλί λυθσιασμένου
ἀπάνουτς. Μὲ λίγα λόγια τὴν ἐξουλουθρεύσαμε κὶ αὐ-
τοῦνη ἔχασα ὅμως τοῦν δικανέα Στραβουπάτ'—ἀξιου
παλληκάρ'—κὶ δύο ἀνδρας ὑπ' ἱμαυτόν. Νὰ παληό-
σφαιρα μὲ βρῆκιν σ' τὴν κνήμην κὶ τὴν κουμμάτιασι.
Μ' ἔφιραν σ' τοῦ ἰσοκουμείου τοῦν Εὐαγγελισμό κὶ μ'
ἐκουψαν τοῦ πόδ'. Ἰκεῖ κάθσα ἔξ μηνὲς ἄρρουστους. Ἀπ'
τοῦ ἰσοκουμείου βγῆκα ἀνθυπουλοχαγὸς, καθὼς μὲ
γλέπτι. Ποῦ νὰ πίστηνα, βρὲ παιδιά, ποῦ θάβγηναν
σουστὲς ἡ προφητεῖες τς γύφτσας. Κί ὅμως μοὶ στη-
νουχοροῦν αὐτὰ τὰ φράγκικα τ' ἀφλότμα. Μοὶ τάφκια-
σι δώρουν ἡ διμοῖρία ποῦ διοικοῦσα ὡς λουχίας. Ἐ!
τί χρόνια, πηδιά, τί λιθιντιά! Γλέπου τ, φουστάνελλα
μ' σ' τοῦ φτουχικό μ' τὴ ζλεῦου, τὴ λαχταράου κὶ τὴν
κλαίου. Ἀμ τοῦ φέσι μ' ποῦ τοῦ φουροῦσα στραβά; Τὰ
τσαρούχια μ' μὲ τῆς φανταχτιρὲς τς φούντις; Ἐ! νὰ
σφίγξς τ' μέσ'ς, νὰ ἰσλάζῃσι πριπόντους κὶ νὰ καθρι-
φτίξῃσι κὶ νὰ φαίνῃσι σὰ φηγουρίν πόχουν σ' τὰ ἱμπουρι-
κά γιὰ τῆς πριμαδόνις!..

— Πηδί! φέρι μίνια στὰ πέντι νὰ ξιλιγουθῶ ἀπ' τοῦ
μιράκι μ'!

Ἐν Θεσσαλονίκῃ;

ΣΟΥΦΛΗΣ

ΚΟΤΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Ἐ, ὡ ὅμως θὰ σὲ βγάλω στὴ φόρα...
— Θὰ με βγάλῃς, ἀλλὰ θὰ σοῦ βγάλω τὸ μάτι!!!
— Καὶ τί μ' αὐτό; Πάω ἀμέσως στὸν Ἀλέξανδρο Ἡλία,
τὸν ὀφθαλμίατρο, καὶ μοῦ βάζει ἄλλο.

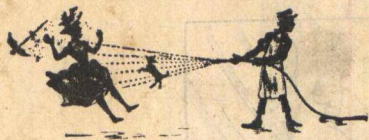
Θ ΗΑΣΒΑΝΤΗΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

ΜΙΑΝ πολὺ εὐχάριστον εἶδρῃν ἔχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ «ΒΕΛΟΥΣ». Κατὰ τὰς ἀσφαλεῖς ἡμῶν πληροφορίας ἡ σεβαστὴ ἐφορεία τῶν Ἐκπαιδευτηρίων μας μεριμνῶσα διὰ τὴν ὑγείαν τῶν κοριτσιῶν τοῦ Κεντρικοῦ μας Παρθεναγωγείου ἔλαβεν ἐφέτος τὴν γενναίαν ἀπόφασιν νὰ εἰσαγάγῃ τὸ μάθημα τῆς... «ἐνδεδυμένης κολυμβητικῆς», τὸ ὁποῖον θὰ διδάσκηται τετράκις τῆς τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας ὅταν... βρέχῃ. Ὁ προϋπολογισμὸς τῶν Σχολείων δὲν θὰ ἐπιβαρυνθῇ καθόλου, διότι τὸ μάθημα θὰ διδάσκηται ἀνεὺ διδασκάλου. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἐγκτεῖται ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία τῆς Ἐφορείας, ἡ ὁποία μόνον κατ' εὐφημισμὸν λέγεται ἔτσι, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ λέγεται... Ἀφορεία. Τόπος, ὅπου τὰ κορίτσια μας θὰ παραδίδονται εἰς τὰς ἀπολαύσεις καὶ τοῦ νέου αὐτοῦ σπόρ, ὠρίσθη ἡ μεγάλη αὐλὴ τοῦ Παρθεναγωγείου, ἡ ὁποία ὁσάκις βρέχει μεταβάλλεται αὐτομάτως εἰς λίμνην. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην βρέχει διαρκῶς σχεδὸν ἐπὶ ἑξ μῆνας, τὸ δὲ μάθημα θὰ διδάσκηται τετράκις τῆς ἡμέρας, τὰ κορίτσια μας θὰ γίνουσι σωστά... Ξελφίνια!

Καὶ ὕστερα ὑπάρχουν μερικοὶ φθονεροὶ ἄνθρωποι νὰ κατηγοροῦν τὴν Ἐφορείαν μας ὅτι δὲν φροντίζει δῆθεν διὰ τὴν πρόδον τῶν Σχολείων! Ἀφ' οὗ οὔτε καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως δὲν ἀφίνει ἀνεκμετάλλεута ἡ κατομοίρα, ὅταν πρόκειται νὰ εἰσαγάγῃ μεταρρυθμίσεις καὶ καινοτομίας εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον. Ἀληθινὰ μὰς συγκινεῖ πολὺ ἡ μέριμνα τῆς Ἐφορείας. Τολμῶμεν μόνον νὰ παρακαλέσωμεν αὐτὴν νὰ ἐγκαταστήσῃ εἰς μίαν γωνίαν τῆς «κολυμβητικῆς σχολῆς» ἓνα πολυμελὲς θέσιον καλλικελάδων... ἀμφιδίων, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς... ἀμάνεδες του νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς τοὺς γονεῖς τῶν κοριτσιῶν ὅτι ἔχουν καθήκον νὰ ἐπισκέπτωνται τὸ Παρθεναγωγεῖον, ὁσάκις βρέχει τοῦλάχιστον!

ΑΛΛΑ καὶ ἡ Δημορχία μας ἐφρόντισε διὰ τὴν ὑγείαν τῶν πολιτῶν καὶ μάλιστα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουν ἀπὸ νεῦρα. Οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ

λαοῦ Θεσσαλονίκης ἐπρονόησαν νὰ ὑποβάλουν εἰς ψυχρολουσίαν δωρεὰν ὅλους τοὺς πολίτας: ἄνδρας καὶ γυναῖκας, πτωχοὺς καὶ πλουσίους. Τὰ μηχανήματα ἔχουν στηθῇ εἰς τὰς στεγὰς τῶν... οἰκιῶν. Οἱ πολῖται ὑποχρεοῦνται νὰ περιπατοῦν εἰς τὰ πεζοδρόμια. Ὅταν βρέχῃ, ἀνοίγουν οἱ καταρράκται τῶν στεγῶν καὶ τὰ λούκια σὺς περιλούουν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ὀνύχων, χωρὶς νὰ σὰς ὠφελεῖ ἡ ὀμυμπρέλλα σας ἢ ὁ μπουσαμάς σας. Διὰ νὰ μὴ σὰς εἶνε εὐκολὸν νὰ ἀποφύγετε τὴν ὑποχρεωτικὴν αὐτὴν ψυχρολουσίαν ἡ Δημορχία ἀπεφάσισεν ἐπίσης νὰ στενέψῃ τὸν Πλατὸν Δρόμον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τολμᾶτε νὰ περιπατῇτε κάτω ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον, διότι θὰ κινδυνεύετε νὰ σὰς πετιοκόψῃ τὸ τράμ, τὸ κάρο ἢ τ' ἀμάξι, νὰ σὰς πατίσῃ τὸ ἄλογο, τὸ μουλάρι, τὸ γαῖδον, νὰ σὰς σπᾶσῃ τὸ κεφάλι ὁ χαμάλης, ἢ τὸ ὀλιγώτερον νὰ βουτυχθῇτε ὡς τὸ λαμὸ μέσα σὲ κανένα βουρκο. Κ' νὰ ἔχῃς ὕστερα αὐτοὺς τοὺς Εὐρωπαίους νὰ κοροϊδεύουν, πῶς τάχα ἡ Θεσσαλονίκη ὕστερεῖ εἰς ἔργα ἐξωραϊστικά!... Ὅσο ἔξερουν τί τοὺς γίνεται!

ΑΣ παραδεχθῶμεν ὁμῶς ὅτι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχουν δίκαιον. Ἀλλὰ τί ἡμποροῦν νὰ εἰποῦν διὰ τὸν... ἄπλετον φωτισμὸν μας; Ἐδῶ τοὺς θέλομεν! Δεῖξ' τέ μας, σὰς παρακαλοῦμεν, ἔστω καὶ μίαν γωνίαν τῆς πόλεως ὅπου τὸ φῶς νὰ μὴ λάμπῃ διὰ τῆς... ἀποουσίας του.

Ἡμπορεῖτε νὰ γυρίσετε ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τοὺς πεζοδρόμους τῆς Θεσσαλονίκης, χωρὶς νὰ σκοπιᾶτε ἀπὸ μιὰ φορὰ. Ποτε δὲν κινδυνεύετε νὰ πᾶτε τίποτε. Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε ματὶ σας τοιοῦτο νὰ κολλήσετε σὴν μύτη ἢ τὸ μέτωπό σας, ὅταν σκουντουφλήσετε σὲ κανένα φανάρι.

Γι' αὐτὸ ἐμφορμίσεν ἡ Δημορχία, ὥστε νὰ τοποθετηθοῦν πολὺ μακρὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ φανάρια τοῦ πετρελαίου καὶ τοῦ αεριοφωτός. Καὶ τὰ βλέπετε τὰ ἀφιλότιμα νὰ λιποθυμοῦν ἀπὸ τὴν... ἔλλειψιν ὕλικου καὶ νομίζεις πῶς ξεκαρδίζονται σὲ γέλοια, διότι, σὲ κατὰζουν νὰ παραδέξῃς σὺν τὴν ἀδικίᾳ κατὰρα σὲ δρόμο, ὡς ποὺ νὰ βρῇς τὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ σου. Θὰ πῇς ὅτι ἡ πόλις μας δὲν ἔχει πλεονάζουσαν ἀπὸ τὰ φανάρια, διότι ἔχει ἡλεκτροφωτισθῇ. Ἀ, ὅσο γι' αὐτὸ, μάλιστα. Φέξε μου καὶ γλίστρησα!

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΥΣΣΙΤΙΟΥ

(Ἐντυπώσεις καὶ... ἀνοησίες)

Τὴν πρὸ περασμένην Κυριακὴν ἔγινε εἰς τὸν κηποντῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» ἡ εορτὴ ὑπὲρ τοῦ λαϊκοῦ συσσιτίου. Ἦνεν δηλαδὴ μίᾳ εορτῇ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐπῆγαν εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ... πτωχοὶ τῷ πνεύματι.

Καὶ πρῶτος ἀπὸ ὅλους ὁ ὑποφαινόμενος, ὅστις, μεταβαίνων εἰς τὴν εορτὴν τοῦ συσσιτίου, ἐπίστεινεν ὅτι ἐκεῖ θὰ ἔχοιτο νε... τὸ μάτι του ἀπὸ ἐμορφίης.

Ἡ εορτὴ περιελάμβανε καὶ λαχεῖον. Ὅλοι δὲ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ ἐκέρδιζαν κάτι. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐκέρδιζαν ὅλοι... ὅσοι δὲν ἐπῆγαν εἰς τὴν εορτὴν.

Ἐπεκράτησε κ' ἐδῶ ἡ συνήθεια ν' ἀνγράφεται ποῖα διεκρίθησαν εἰς καθὲ εορτὴν διὰ τὴν ἐνδυμασίαν των καὶ τὴν ὡραιότητά των. Ἀναγράφοντες λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὅτι εἰς τὴν εορτὴν αὐτὴν τοῦ συσσιτίου ἐπεκρίθη ἓνα δουλκί, ποῦ ἐφοροῦσεν ἓνα ὡραῖο συ-σσίτιον!

Εἰς τὴν εορτὴν χάριν ποικιλίας ἔλαβε μέρος καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ «Ὁρφέως». Διὰ τοῦτο ἴσως προσέλαβεν ἡ εορτὴ ζωηρότητα Μορφῆως.

Ὁ σκοπὸς τῆς εορτῆς ἦτο βεβαίως φιланθρωπικός. Καὶ ὁμῶς ποτὲ ἡ σκληροκαρδία τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβαν τὴν διεξαγωγὴν τῆς εορτῆς, δὲν ἐφανερῶδη εἰς μεγαλειτέρον βαθμὸν. Μὲ ἀπαράδειγμάτιστον σκληρότητα γλώσσης καὶ βλεμμάτων σὲ ἡνάγκαζαν ν' ἀγοράσῃς λαχεῖον ἢ θέλεις καὶ δὲν ἢ θέλεις.

— Μὰ δεσποινίς! τώρα ἐπῆρα λαχεῖον...
— Δὲν πειράζει πάρτε κι' ἀπὸ μένα ἓνα' πρέπει, βλέπετε, νὰ τὰ ἐξαντλήσωμεν ὅλα.
— Δόστε μου λοιπὸν ἓνα.
— Μόνον ἓνα; Ἀ! δὲν κάνει νὰ εἴσθε τόσο φιλάργυρος...
Καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις ὅτου ἐξηγντ' ἡ θησαν... οἱ ἀγορασταί.

Τὸ γκαρσόνι τοῦ καφενείου πρὸς κύριον, ὅστις μόλις ἐκάθησε σ' ἓνα τραπέζι:

— Ὁ κύριος θὰ πᾶρ; τίποτε;
— Παιδί μου, τώρα ἐπῆρα... λαχεῖον!

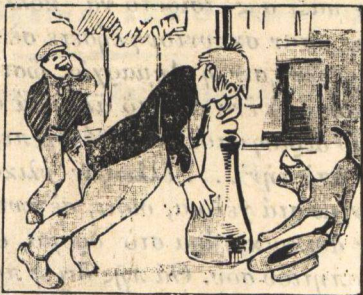
Καὶ κάποιος ἀγαλακτισμένος.
— Μὰ αὐτὲς οἱ κυρίες δὲν τρώγονται πιά! Νομίζεις πῶς εἶναι... φαί τοῦ συσσιτίου!

Κανεὶς ὁμῶς δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἔχῃ παράπονον διὰ τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζαν οἱ κάτοχοι τῶν λαχνῶν. Ὅλα ἦσαν πολὺτιμα. Διὰ τοῦτο κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς παρετηρήθη καὶ ἡ τελεία ἐξαφάνισις τῶν πλανοδίων ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι φωνάζουν: «Ἐνα μεταλλικὸ καὶ παίρνεις ὅ,τι θέλεις!»

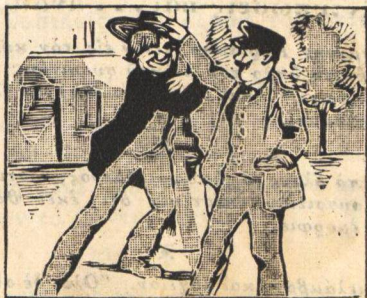
Καὶ μίᾳ σπουδαιοτάτῃ παρατήρησις:
Τὴν ἐπομένην τῆς εορτῆς ὑπὲρ τοῦ συσσιτίου οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς μεταβάλλοντας εἰς αὐτὴν ἔλαβαν τὴν πρὸς τὸ συσσίτιον ἄγουσαν.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ

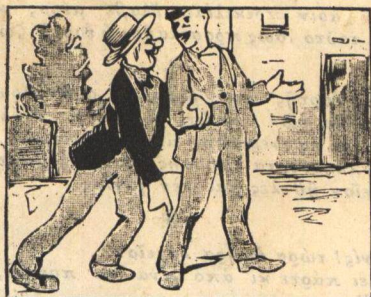
ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

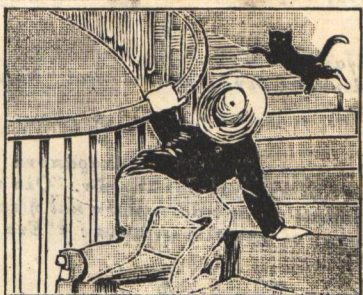
1 — 'Η δυνουκία της 'Αγίας Τριάδος είχε γίνει ανάστατος την περασμένην εβδομάδα. Γι' ου-τι συνέβη: 'Ο Μπαρμπα-Διαμαντής το Σάββατο-βράδυ συνευθίζε πίντοτε νι γίνεται σπουτί εις τὸ μεθύσι. 'Όσο νά πάη σπύτι του βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φεμπρὶκα του 'Αλλατίνη καὶ μπαίνοντας εἰς ὅλα τὰ μπακάλικά καὶ τῆς ταβέρνας σκουντοφλοῦσε τὰ φανάρια τοῦ δρόμου καὶ ἀπ' τὰ δύο πεζοδρομία καὶ τὰ ἀγκύλιαζε νά μὴ πέση. Τὸ περασμένο ὅμως Σάββατο τὸ εἶχε παραζηλώτῃ ὁ εὐλογημένος. Τὸν εἶχαν βάλει στὸ κοντό μὴ μάκα καὶ ἑνὰς σκύλος. Κι' ὁ καϊμμένος ὁ Μπαρμπα-Διαμαντῆς ἔχασε τ' αὐτὸ καὶ τὰ πατάγια του δηλ. τὸν πούσουλα καὶ τὸ κατέλο του.

2 — 'Ο συντεννίτης του κύρ Δημητρός γυρίζοντας καὶ αὐτὸς εἰς τὸ σπύτι του τὸν ἤρξε εἰς αὐτὸ τὸ χάλι. Κι' ἀφοῦ τοῦ φόρσε τὸ καπέλο τὸν συνεβούλευσε νά πάη νά κοιμηθῇ.

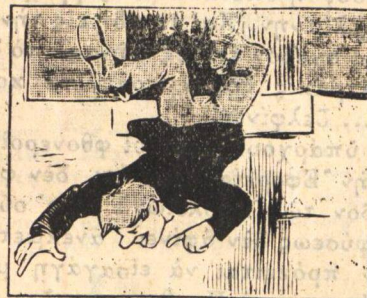
3 — Καλὰ λές τ' ἀνέμφι, μὰ γιὰ νά σου πῶ, πρῶτα νά τσουξομε ἀπὸ ἑνὰ. 'Ενα κατοσταράκι, στὰ δύο ἀπὸ σένα καὶ ἑνὰ ἄλλο στὰ δύο ἀπὸ μένα. 'Ετσι θὰ πίομε ἀπὸ μισὴ στὰ δύο.

4 — Τὸ κέρασμα δὲν ὤσῃ. 'Ο κύρ Δημητρός τράβηξε τὸ διάολό του ὡς πού νά καταφέρῃ τὸν ἡτάνατο-Λεὶν ντὴ ν' ἀναβῇ τὴ σκάλα τοῦ πιτιοῦ του καὶ ν' ἀφθῇ ὡς τὸ τρίτο πάτωμα.

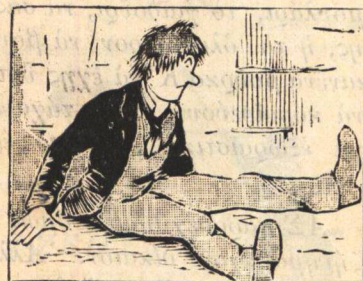
5 — Ναι, μὰ ὅταν μπῆκε στὸ δομάτιό του ὁ Μπαρμπα-Διαμαντῆς θυμήθηκε πὺς δὲν ἀδίασε τὸ τελευταῖο του ποτήρι. Βγῆκε λοιπὸν εἰς τὸ παρὰθυρὸ καὶ ἄρχισε νά φωνάζῃ τὸν κύρ Δημητρὸν νά τὸν περὶμένη γὰ κατέβῃ.

6 — Βλέποντας πὺς ὁ φίλος του εἶν ἔρχετα, ἔσκυψεν ὁ Μπαρμπα-Διαμαντῆς ἀπ' τὸ παρὰθυρὸ καὶ ἄρχισε νά φωνάζῃ δυνατώτερα. 'Εσκυψε ὅμως τόσο πολὺ ὥστε ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν του καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ χέρον μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πόδια.

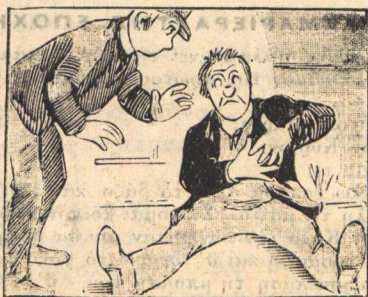
7 — 'Εντυχὼς εἰς τὸ εἰσόειο εὐρύσκετο τὸ μπακάλικο τοῦ κύρ 'Ηλία μετὰ τὴν τέτα του ἀκόμη ἀνοιχτῇ. 'Ο Μπαρμπα-Διαμαντῆς ἔπεσεν εἰς τὴν τέτα, ἀνεπήδησε σὺν σφαῖρα λαστιχένια καὶ ξαπλώθηκε μαλακά-μαλακά στὸ χῶμα.

8 — Διάολο! ἐσχέφθη ὁ Μπαρμπα-Διαμαντῆς, κατέβηκα πειὸ γρήγορα ἀπ' ὅσον μποροῦν νά φαντασθῶ. 'Αλλά πού στὴν ὁρῃ πῆγε αὐτός ὁ Δημητρός; Δὲν εἶνα γοῖμα τὸ χραζὶ τοῦ ἀφῆκα εἰς τὸ ποτήρι;

9 — Τὸ μπακαλόπουλο κι' ἕνας πελάτης τοῦ μαγαζιοῦ πεταχθῆκαν ἀμέσως ἔξω νὰ διοῦν τί τρέει. Ὁ πελάτης, ὅστις ἔνιχε νὰ εἶναι ἕνας καλὸς νόικοκύρης τοῦ μαγαζιῶ ῥωτᾷ μετὰ συμπαθείας τὸν Μπάριμπα-Διαμαντῆ μήπως κι' ἐχτύπησε πουνεντά, ἂν ἴσπασε κατὶ τί του.

10 — Ὁ Μπάριμπα-Διαμαντῆς ψάχτηκε παντοῦ καλὰ-καλὰ καὶ λέγει: «Νοιώθω πὼς κατ' ἐμὴν μοῦτζιασε». Ἀποτυχισμένε ἀνθρώπε ἐστέναξεν ὁ πελάτης τοῦ κῆρ Ἠλία κ' ἔσπυρε νὰ βοηθήσῃ τὸν ὑποτιθέμενον τραυματίαν.

11 — Πρὸς μερίστην τοῦ θυμὸς ἐκπῆξιν ὁ Μπάριμπα-Διαμαντῆς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ γιλεκιοῦ του τὴν κίπιν ποῦ εἶχε γίνει κομμάτια.

12 — Ὁ χαλκαράδος κύριος ἐσῆλθε τὸν Μπάριμπα Διαμαντῆν, τὸν στύλωσε εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν ἠρώτησε: ἂν θέλῃ νὰ πάρῃ τίποτε γιὰ νὰ συνέλθῃ. — Καὶ γέγραφα ἀνέγραψεν ὁ Μπάριμπα-Διαμαντῆς θά μπούμε εἰς τὸ μπακαλικο νὰ τσοῦξουμε ἀπ' ἕνα κατοπτράκι εἰς τὰ δύο. Θά κεράσῃς ἐσὺ τὸ πρῶτο κ' ἐγὼ τὸ δεύτερο.

Ο ΜΙΜΟΣ

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

ΟΔΟΣ ΠΑΛΑΙΑ ΦΑΡΑΔΑΙΚΑ, ΧΑΝΙΩΝ ΚΟΥΤΟΥΜΠΙΑ

Ἐρριξε κάτω φτερά καὶ βέλα
Κ' ἐφόρεσε σακάκι καὶ καπέλλο ἀνδρικό.
Γυρνᾷ στοὺς δρόμους, σιὰ καφερεῖα,
Ρουφᾷ, καπνίζει σὰν φουγάρο ἀγγλικό.

Αὐτὴ εἶπε ἡ νέα γυναῖκα,
Ποῦ τὰ μυαλά της πήραν ἄερα,
Ἐχει γιὰ φίλους της ὅλους τοὺς ἀνδρας,
Γιὰ τὸν δικό της δὲν δίνει παρὰ.

Δὲν κάνει τώρα δουλειές στὸ σπίτι,
Παίζει μιλλιάρδο, μάους, μπρις καὶ μπακαρά.
Τὰ δυὸ μωρά της καὶ τὴν κουζίνα
Τὰ φόρτωσε στὸν ἄνδρα της τὸ φουκαρά.
Αὐτὴ εἶπε ἡ νέα γυναῖκα,
Ποῦ τσακπιτεύει νύχτα καὶ μέρα
Ὅλο τὸν κόσμον τὸν ἔχει σκουπίδι,
Μὰ ὁ κόσμος ὅλος γελάει μ' αὐτή.

Ο ΜΙΜΟΣ

ΝΕΑ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

ΟΔΟΣ ΠΑΛΑΙΑ ΨΑΡΑΔΙΚΑ, ΧΑΝΙΟΝ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑ

Συνδρομή ωρισμένη και προπληρωτέα

Εν Θεσσαλονίκη	Γρ. άργ.	45
Εν τῷ Κράτει	» »	54
Απὸ τὸ Ἐξωτερικόν	φρ. χρ.	15
Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση		
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται	χρυσίου	

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶνε ἔγκυρος μόνον ὅταν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν Κ. ΒΕΛΑΙΔΗΣ ἢ Ι. ΜΗΗΤΟΣ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ Τσάρος ταξιδεύει καὶ τὸ γεγονός συγκινεῖ ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Ἡ συγκίνησις τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν ἔφθασε μέχρι δακρύων. Καὶ φυσικώτατα, ἀφοῦ πάντοτε, ὅταν ταξιδεύουν οἱ βασιλεῖς, τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου τὰ πληρώνουν οἱ λαοί.

Τὸ ταξίδιον τοῦ Τσάρου ἔχει μεγάλην σημασίαν, καθὼς λέγουν οἱ διπλωμάται. Θὰ ἐξασφαλισθῇ μετὰ τὸ περισσότερον ἡ εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη. Διὰ τοῦτο ἡ Γερμανία καὶ ἡ Αὐστρία ἤρχισαν νὰ τρίβουν τὰ δόντια των.

Ὁ Τσάρος Νικόλαος μετέβη εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουήλ. Ἡ συνάντησις τῶν δύο μοναρχῶν ὑπῆρξεν ἐγκαρδιωτή, καθὼς ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους λόγους, τοὺς ὁποίους ἀντήλλαξαν.

- Βρέ, καλῶς τὸν Νικολάκη μου!
- Καλῶς σὲ βρῆκα Μανωλάκη μου! Πῶς τὰ περνᾷς;
- Θαυμάσια! σάν... βασιλιάς!

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ἔκαμε καὶ τραπέζι εἰς τὸν Τσάρο. Τὸ μενιὺ ἦτο πλουσιώτατο. Ἰδοὺ αὐτό.
 Ὁρεκτικά: Ἀπειλὴ κατὰ τῆς Αὐστρίας.
 Σοῦπα: διάφορα χόρτα ἀπὸ τὰ Βουλκανικά.
 Ψάρι μαγιονέζα ἅ λ' Ἀγγλαί.
 Ἀρνάκι Φραντζέζικο μὲ κολοκύδια Γερμανικά.
 Χήνα ψητὴ ἀλά Τουρκα.
 Σαλάτα Μακεδονική.
 Μακαρόνια σάλτσα παγκοσμίου εἰρήνης.
 Γλυκίσματα: Πάστα Κάιζερ καὶ Αἰρενταλ.
 Φρούτα τῆς ἐποχῆς: Τεργέστη κτλ.
 Κρασί: Κρητικὸ δίχως νερό.

Κατὰ τὸ τραπέζι αὐτὸ ἠγέρθησαν καὶ διάφοροι προπόσεις σύντομοι σάν... Ἰταλικά μακαρόνια.

Ὁ Τσάρος ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ταξίδι του. Παντοῦ τὸν ὑπεδέχοντο μὲ χαρὰν οἱ ἀναρχικοὶ καὶ τοῦ προσέφερον εὐλαβῶς χαριτωμένας ἀνθοδέσμας ἀπὸ βόμβας.

Πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ταξιδίου του τούτου ὁ Τσάρος ἐχάρισεν εἰς τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουήλ τὴν... Τεργέστην.

Πολλοὶ παρεξηγήθησαν διὰτὶ ὁ Τσάρος ἔκαμε τὸ ταξίδιον του διὰ ξηρὰς καὶ ὄχι διὰ θαλάσσης, ἀφοῦ ἔτσι θὰ ἦτο συντομώτερον. Ὁ Τσάρος ὅμως ἐδικαιολογήθη λέγων ὅτι, ἂν ἐταξίδευε διὰ θαλάσσης ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων· ἀλλὰ τὰ στενὰ αὐτὰ εἶναι πολὺ στενά

καὶ δὲν τὸν ἐχωροῦσαν, καθὼς ἐπέστη ἀπὸ τὰς δοκιμασίας ποῦ ἔκαμε πρὸ μηνῶν.

Σκοπὸς τοῦ ταξιδίου τοῦ Τσάρου ἦτο ἡ ἐξασφάλισις τῆς εἰρήνης διὰ τοῦτο ὅλα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης ἐνισχύουν τὰς στρατιωτικὰς των δυνάμεις.

Ἐπαληθεύει καὶ ἐδῶ τὸ ἀρχαῖον ρητόν: Ἐὰν θέλῃς ἀφεύκτως τὸν πόλεμον, παρασκευάζου πρὸς εἰρήνην.

Ὁ Τσάρος ἐπιστρέφων ἐξ Ἰταλίας διήλθεν ἐκ Παρισίων. Ἐκεῖ τοῦ ἔχνε λαμπρὰ ὑποδοχὴ. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε πολὺ ἡ διαδοθείσα φήμη, ὅτι ὁ Τσάρος μέσα σὶα μπαγάζια τοῦ εἶχε τὴν Ἀλσατιαν καὶ Λωρραίνην, τὰς ὁποίας προώριζεν ὡς δῶρα διὰ τὸν κ. Πισόν.

Ο ΜΟΝΟΜΜΑΤΗΣ

ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἡ γραῖα μαγειρίσσα συλλαμβάνει τὴν εὐεχὴ καμαριέραν νὰ καροφυλακτῇ εἰς τὸν διάδρομον τοῦ πρώτου κατώματος μὲ ἓνα ὠραῖον βάζο εἰς τὰ χέρια.

- Τί κάνεις αὐτοῦ, Μαρία;
- Περιμένω τὸν Κύριον.
- Νὰ τὸν κάνεις τί;
- Χωρὶς νὰ θέλω ἔπασα αὐτὸ τὸ βάζο καὶ ξέρεις ὅτι ἡ Κυρία εἶνε ἱκανὴ νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ μάτια. Στέκομαι λοιπὸν ἐδῶ καὶ περιμένω τὸν Κύριον νὰ περάσῃ. Κατὰ τὴν συνήθειάν του θὰ θελήσῃ νὰ με φιλήσῃ. ἔγωγ θὰ κάνω πῶς-τρομαίω καὶ θ' ἀφήσω τὸ βάζο νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. Ὁ Κύριος γὰρ νὰ σκεπάζῃ τὴν μορφήν του, θ' ἀγοράσῃ ἄλλο βάζο καὶ ἔτσι θὰ γλυτώσω ἀπ' τῆς γρίνις τῆς Κυρίας.

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΑ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ANNA. — Ὅσakis παρουσιασθῶ εἰς καμμίαν συναναστροφὴν, ἀμέσως με περικυκλῶνουν ὅλοι οἱ νέοι Κύριοι μαζί.
 ΣΟΦΙΑ. — Ἐτσι εἶνε βέβαιοι, οἱ δυστυχεῖς, πῶς δὲν θὰ τοὺς ριχθῇς.

ΑΧ! ΑΥΤΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Γιὰ φαντάσου, γυναῖκούλα μου, ν' ἀφίναμε ἐξαφνὶ καὶ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ νὰ πηγαίναμε νὰ ξήσωμεν οἱ δύο μαζί σὲ καμένα ἔρημο νησί. Τί θὰ ἔκαμνες;
 ΧΑΡΙΚΑΒΙΑ. — Θὰ εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸν ὅτι ἔμαθα νὰ κολυμβῶ.
 ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — ! ! !

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΑ

Διαικνός πρὸς πελάτιδα:

- Θὺ στερνύθῃ, λοιπὸν, ἡ καταγγελία εἰς τὸ ὅτι ἐξήκολούθουσε νῦν σὺ φιλῇ παρὰ τὴν θέλησίν σου;
- Μάλιστα, κύριε.
- Καὶ ποῦ σὺς πρωτοφίλητε;
- Εἰς τὰ χεῖλη, κύριε.
- Ὅχι, ὄχι! Ἐννοῶ ποῦ ἦθε δταν σὺς πρωτοφίλητε.
- Ἐκτὴν μὲν τὰ γόνατά σου.
- ! ! !

ΧΩΛΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ
ΝΑ ΓΙΝΗ ΚΑΝΕΙΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ἀλέξανδρος
Νίτσα, σύζυγός του.

[Ἡ σκηνὴ παριστάνει τραπέζιαν. Εἰς τὸ σῆμα τῆς αὐλαίας φαίνεται ἡ ΝΙΤΣΑ καθήμενὴ ἐνώπιον μικροῦ κομποῦ τραπέζιου καὶ ἀσχολουμένη με κομπανέλλι. Ὁ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ δαίσεταί τι τὸ δωμάτιον ὡς πάνθηρ τὸν κλωβὸν του. Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ ΑΛ. κάθεται, λαμβάνει μίαν ἐφημερίδα καὶ ἀναγινώσκει ὑψηλοφώνως μερικὰς γραμμὰς. Ἐν τῷ μεταξύ διακρίπτει τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ρίπτει λαθραῖα βλέμματα εἰς τὴν σύζυγον του, ἣ ὁποία εἶνε βυθισμένη εἰς τὸ ἐργόχειρόν της καὶ προσποιεῖται ὅτι δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Ἐπὶ τέλος ὁ ΑΛ. ἐγείρεται.]

Α. (ἀποτόμως).—Τί σκέπτεσαι, Νίτσα;

Ν. (ἡσύχως).—Τίποτε, φίλε μου, τίποτε... Βλέπεις ἐργάζομαι.

Α. (μυκτηριστικῶς).—Ὡραία πρόφασις τὸ ἐργόχειρόν σου, αἱ; (Βραχεῖα σιωπῇ.) Ἔτσι ποῦ σὲ βλέπω, μοῦ φαίνεται σὰν ἀράχνη, ποῦ ὑφαίνει τὸ δίκτυ τῆς, γιὰ νὰ συλλάβῃ σὲ λιγάκι τὸ θῦμα... τὸ θῦμα, ποῦ καιροφυλακτεῖ ὁ νοῦς σου... χωρὶς ἄλλο!

Ν. (πάντοτε ἡσυχως).—Δὲν καιροφυλακτῶ κανένα θῦμα, φίλε μου.

Α. (εἰρωνικῶς).—Ἀλήθεια;... Τότε γιατί, παρακαλῶ, μένεις ὥρες ὁλόκληρες, χωρὶς νὰ βγάλῃς μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου;

Ν.—Αὐτὴ ἡ ταντέλλα μὲ σκοτίζει πολὺ, φίλε μου.

Α. (ὑψώνων τοὺς ὤμους).—Ἡ ταντέλλα αὐτὴ; Μήπως μὲ πέρονεις γιὰ παλάτι;

Ν. (μετὰ γλυκύτητος).—Φίλε μου!...

Α. (δυσίως).—Φίλε μου... φίλε μου... Ἄλλο τίποτε δὲν ἠμπορεῖς νὰ πῇς. (Ἡ Ν. κάμνει χειρονομίαν διαμαρτυρίας.) Ἀ! σὰς γνωρίζω ἐγὼ σὰς, τῆς γυναικὸς!... Ὅλο καὶ ὑποκρισία. Εὐλιζίνεια καθόλου, τίποτε, κουκουτσί. Ὅλο ξερομασήματα, ὅλο ξεροκομπιάσματα, ὅλο... ἀτιμίες.

Ν. (ἐκπληκτος).—Ἀτιμίες;

Α.—Ἀτιμίες βέβαια, ἀτιμίες. Θαρρεῖς δὲ νοιώθω τάχατε ἐγὼ, τί μοῦ σαρκῶνεις;

Ν. (ὑψώνουσα τοὺς ὤμους).—Δὲν ξέρεις τί λές, φίλε μου. Παραλογίζεσαι.

Α. (ἀναπηδῶν).—Ὡραία!... Πές μου τώρα πῶς εἶμαι καὶ τρελλός. Δὲν εἶμαι ὅμως τὸσον τρελλός, ὅσον φαντάζεσαι. Βλέπω πῶς διασκεδάσεις.

Ν. (μειδιῶσα).—Αἱ διασκεδάσεις μου εἶνε τὸσον ἀθῶαι!

Α.—Αἱ ἀθώότεραι διασκεδάσεις εἶνε αἱ ἀχρειώτεραι.

Ν. (εὐθύμως).—Εἶνε ἄσχημο πρᾶγμα ἡ ταντέλλα;

Α.—Μάλιστα, ὅταν τὸ ἐργόχειρόν αὐτὸ χρησιμεύει ὡς πρόφασις γιὰ ρεμβασμούς. Καὶ σὺ ρεμβάζεις. Ρεμβάζεις εἶνε τώρα δεκαλέντε μέρες.

Ν.—(μετ' ἀπορίας).—Γιὰ ποιόν; Γιὰ τί;

Α.—Γιὰ ποιόν; Γιὰ τί; Σὺ τὸ γνωρίζεις καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα. διάβολε!.. (Ἡ Ν. ὑψώνει τοὺς ὤμους.) Εἶσαι ὅμως πολὺ πονηρὴ καὶ δὲν ἀφίνεις νὰ προδοθῇς. Εὐτυχῶς ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄργος σωστός.

Ν. (ψυχρῶς).—Σὲ παρακαλῶ, νὰ εἶσαι εὐγενέστερος λιγάκι. Ἄν εἶσαι «ἄργος» σὺ, ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἐγγελάδα.

Α. (κατάπληκτος).—Ποιὸς σοῦ εἶπε τέτοιο πρᾶγμα;

Ν.—Σὺ, μετ' ὁν «ἄργον» σου! Μήπως φαντάζεσαι πῶς δὲν νοιώθω τὴν ἀλληγορίαν;

Α.—Ποιὰν ἀλληγορίαν;

Ν.—Νά. Ἡ Ἰνώ, θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου...

Α.—...μετεμορφώθη εἰς ἀγγελάδα ὑπὸ τοῦ Διός...

Ν.—...καὶ ἐφυλάσσετο ὑπὸ τοῦ Ἄργου.

Α.—Εἶνε ἀληθές... Σοῦ ζητῶ συγγνώμην.

[Σκηνή. Ὁ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ περπατεῖ. Ἡ ΝΙΤΣΑ ἐργάζεται. Ἐπαναλαμβάνεται ὅλη ἡ σκηνὴ τῆς ἀρχῆς.]

Α.—Θέλεις νὰ σοῦ πῶ ποῖον σκέπτεσαι;

Ν.—Τί! Θὰ ξαναρχίσουμε;

Α.—Βέβαια καὶ θὰ ξαναρχίσουμε!

Ν.—Καλὰ λοιπόν, λέγε νὰ διοῦμε. Δὲν θὰ δυσχεστεῖθω νὰ μάθω ποιὸς εἶν' αὐτός, ποῦ συλλογίζομαι!

Α.—Ἀλήθεια; Νά. Συλλογίσεαι τὸν Ξανθουλίδην.

Ν.—Τὸν Ξανθουλίδην;

Α.—Ναί, τὸν Ξανθουλίδην, ποῦ δὲν σ' ἄφησε οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντά του στὸ χορὸ ἐκεῖνο τῆς γερμανικῆς σχολῆς, ὅπου σὰν βλάκας σὲ κουβόλησα.

Ν.—Ἀ!... Τὸν ξανθὸν ἐκεῖνον ἐννοεῖς, τὸν ὑψηλό, εἰς τὸν ὁποῖον μὲ συνέστησες;

Α.—Ἀκριβῶς. Κάνε τώρα δὲ πῶς δὲν θυμᾶσαι. Αὐτὸν τὸν ἴδιον. Πρέπει νὰ ἦσαν πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποῦ σοῦλεγε. Σοῦ μιλοῦσε τόσο ἀπὸ πολὺ κοντά, ποῦ πῆγα νὰ πιστέψω πῶς θὰ σοῦβαζε μουστάκια... Καὶ σὺ; Σὺ τὸν ἤκουες μὲ προσοχή, κατευχαριστημένη, μὲ μάτια μισόκλειστα, σχεδὸν λιγωμένα, μεθυσμένη ὅπως ἦσο χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τῆς ἀδιάκριτης ματιῆς, ποῦ ἔριχνε ἀχόρταγα στὸ ἄνοιγμα τοῦ ντεκολτέ σου. Πῶς;..

Ν. Στάσου δὲ μιὰ στιγμή, φίλε μου. Δὲν ἠμποροῦσα βέβαια νὰ πάγω σ' αὐτὸν τὸν χορὸ μὲ φόρεμα κλειστό...

Α.—Ὅχι βέβαια! Ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν χρειάζεται καὶ τόσο μεγάλο ντεκολτέ διὰ τοὺς... ἄλλους. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ λημοζοντόρος ἔβλεπε ἴσια μετ' ὁφθαλμοῦ σου.

Ν. (γελῶσα).—Εἶσαι ὑπερβολικὸς!..

Α.—Ἀ, ἔχεις γόῤστο σὺ... Εἶνε νόστιμος ὁ κορτάκις σου! Δὲν ἔχει τρίχα στὸ κολοκύθι του, εἶνε στραβοκάνης καὶ καμπούρης σὰν τὴν Καμάρα... Καὶ τὸ μποστόν σας; Θαυμάσιον! Ἦσθε σὰν ὁ κάβουρας ὅταν σέρνῃ τὸ φῦκι.

Ν. (δυσχεστεσθεῖσα).—Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Α.—Περὶ τὸν νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς, λέγω ὅ,τι σκέπτομαι.

Ν.—Θὰ ἔκαμνες καλλίτερα νὰ σκέπτεσαι ὅ,τι λές.

Α.—Ἴσως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν μ' ἀρέσει νὰ μὲ περιπαίζου.

Ν.—Κατάλαβες πῶς ἤρχισες νὰ γίνεσαι βάναντος; Θὰ κάνῃς καλλίτερα νὰ σιωπήσῃς.

Α.—Θὰ σιωπήσω ἂν μ' ἀρέσῃ καὶ ὅταν μ' ἀρέσῃ. Νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ μοῦ ἐπιβόλῃς τὰς θελήσεις σου!

[Ἡ ΝΙΤΣΑ σιωπᾷ. Ὁ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ διασκελίζει τὸ δωμάτιον μονομυροῦζων. Κατόπιν κάθεται. Λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα κτλ.]

Α. (ἀποτόμως).—Τί σοῦ ἔλεγε;

Ν. (ὑψώνουσα τοὺς ὤμους).—Τίποτε... χίλιες-δύο ἀνοησίες... τῆς συνειδησμένους σάχλης τοῦ χορευτοῦ πρὸς τὴν ντάμα του.

Α. (πλησιάζων).—Στοιχηματίζω πῶς σοῦ ἔδωκε ραντεβού.

Ν. (μειδιῶσα).—Δὲν στοιχηματίζω ὅμως ἐγὼ, διότι θὰ κερδίσῃς.

(Ἀκολουθεῖ)

(Μίμησις)

IRTA MONACH

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΥΠΟ ΠΑΣΑΝ ΕΠΟΨΙΝ
ΘΙΑΣΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ-ΚΟΚΚΟΥ
ΜΕ ΟΛΩΣ ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΜΕ ΤΕΛΕΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΧΘΗ

Ρεζλόμες κάνουμε μ' επιτυχία
τόν στίχον μόνον πρὸς γρόσια τρία.

Καὶ γιὰ καί ε' ἀγγελία
γίγν' ἄλλη συμφωνία

Σοῦ περὶ σοὶ ὀλίγο χοῦμα ;
Μὴν τὸ ξεδεύεις γιὰ εἰναι χοῦμα.
Τρεῖς οὖν Τράπεζαν τῆς Μικελήνης
Ταμειευτήριο τὸ λαϊκὸ
λίγα θ' ἴδῃς πολλά θὰ πέρῃς,
μὲ τισσεράμιον τοῖς ἐκατό.

Κι' εἴσι χωρὶς ἐυσκολία
πολλὰς περιστάσεις.

Ἀστέριος Γούσιου ὁ γνωστὸς
καὶ ρέκτης χαρτοπώλης
στάς Σέρρας ὁ μοναδικὸς
προμηθευτὴς εἰκόνων
βιβλίων καὶ κανόνων
τῆς νεολαίας ὅλης
πωλεῖ παντοῖα ὑλικά τῶν χειροτεχνημάτων
κι' ἀπαγορεύει πώλησιν κρυφομευδιαμάτων

Ὅποιος θέλει στήν Γκιουμουλτζίνα
ξενοδοχεῖον μ' ἐπιπλα φῖνα,
ὅπως καὶ στήν Εὐρώπη
ἄς τρέξῃ στή «Ροδόπη»
τοῦ Ἀθανασιάδου τοῦ ρέκτου κι' ἀρχαντάση,
ἂν θέλῃ μὲ χλεδὴ καὶ φθῆγια καὶ περάση.

Χωρὶς συλλογὴ πολλή
καὶ χωρὶς πολὺ ν' ἀργῆστε
τρέξετε στήν «Ἀνατολήν»,
ἀσφάλειαν ἑλληνικὴν
στάς πληρωμὰς τῆς τακτικῆς
τὴν ζωὴν σας ν' ἀσφαλίστε.
Ἔχει ἐγγύησιν τῶν κεφαλαίων
καὶ δίδει μέρισμα πολὺ γενναῖον.

Καβαλλῶται κάθε βράδιν
στοῦ Στρατῆ Ζαχαριάδου
Χίλων λογίων θὰ εἴητε περιόνηταις κον-
[σέρβες
καὶ χάρι στοῦ σερβίσιμα καὶ νόστιμους με-
[ζέδες
Μά καὶ κονιάκ ἑλληνικὸ καθὼς καὶ τσοκο-
[λάτα
μπύρα ἀφράτι καὶ ποτὰ ποικίλα ροδολάτα
εἰς τοὺς «Φιλίππους» ὅλοι σας πηγαίνετε
[τορεχάτο.
να βρῆτε εὐχαρίστησι κα' ἀρχοντικὸ ραχατι

Ἀνθοδέσμες καὶ στεφάνους
γιὰ κηδείας καὶ γιὰ γάμους
μέρα, νύχτα, πρωί, βράδιν
βρίσκεις στοῦ Εὐριβιάδου
τοῦ γνωστοῦ Κωνσταντινίδου
καὶ ἀνθέων πλεῖστα εἶδη
Φτύνια χάρις κι' εὐωδιά
ὅποιος θέλει βρῇ παιδιὰ
ἢ στοῦ Ἀϊ Θανάση πλάγι
ἢ στοῦ Μπονλεβάρ ἄς πάγῃ.

Στὴν Ξάνθην εἶν' ἡ «Ροῦμελν»
ξενὼν μοναδικὸς
χωρὶς ξανθομαυρειδοφές,
ὀθηνὸς καὶ παστοϊκός

Ὅποιος θέλει νὰ ψωνίσῃ
εἶδη τῆς πολυτελείας
στ' Ἀναστασιάδην καὶ Ραδίση
ἄς πηγαίῃ ἀπ' εὐθείας
ἐκεῖ βρίσκει ὅτι θέλει
καὶ γιὰ φτύνια ἄς μὴ τὸν μέλλῃ-
Τὸ Ἑρμεῖον ἔχει ἤδη
στολισμοῦ παντοῖα εἶδη

Μὲ ραχαὶ ὅποιος θέλει νάκατση,
ἀγνωστὸς ἂν φθάσῃ στοῦ Δεδέ-Ἀγάτσι
ἄς πάγῃ στήν «Εὐρώπη» τοῦ Κανελλοπούλου,
ὅπου θὰ βρῇ κρεββάτι καὶ φαγητὸ Λουκούλου.